

Från våra vänner på landsbygden.

Östra Gotland den 27.

Osunda överdrifter i det andliga livet. Det har talats och skrivits mycket om "tråkigheten på landsbygden". Här ute har emellertid beretts oss en del omväxling. En Sv. missionsförbundets predikant har hugnat oss med sitt besök. I Garda har han huserat värre en tid men nu flyttat sin uppbyggliga verksamhet över till Alskog, där friforsamlingen äger ett rymligare hus. Hans ankomst har bebådats av bjudningsbrev till alla inom församlingarna. I braskande ordalag uppmanades där alla att infinna sig till dessa moten, som dagligen komme att fortgå några veckor framåt. Och många ha kommit, dels av vana, dels av nyfikenhet, (ty vi äro mycket nyfikna härute). Det voro orätt att säga, att vi gå förgäves, ty där gives mera och helt annat än någon hyggelig besökare tänkt eller annat. Går man dit i allvarligt uppsåt att andligen uppbyggas, lämnar man det med en beklämande känsla, som om man vaknat ur en ohygglig dröm. Känslan av att genom dessa besök kunna bli sinnessjuk tränger sig skrämmande in på en.

Predikanten, assisterad av en del "frälsta" på platsen, förmågen överfaller och fångar ner "syndarne" under rop och prat, böner och anfäktelser att "frälsa" dem. Motstånd bätar föga. Det stora målet synes vara att utan hänsyn till medel få så många som möjligt in i deras fållor. Tillvägagångssättet växlar, men i allmänhet bearbetas alla icke erkänt frälsta och uppmanas att låta frälsa sig. Skulle någon våga ett förståndigt inkast mot deras påfugenhet, heter det under väldiga åthävor: "Jaså, Ni vill inte bli frälst! Detta måtte bero därpå, att Ni har ögudaktiga föräldrar. Alla, som ha frälsta föräldrar sträcka upp händerna!" En del sträcka därvid ögonblickligen händerna i vädret, under det andra avhålla sig från deltagande i sådan osmaklig yttring. Deras föräldrar, levande eller döda, stämplas som ögudaktiga. Uppbyggligt! Efter något mera otacksamt arbete med "syndarne" kan ibland den store predikanten plötligt utropa: "Alla frälsta gå in i andra salen!" Ögonblickligen rusar från olika bänkar en del sanslös in i ett andra rum, som om där patriarkerna väntade dem vid dukat bord.

Sedan fären sålunda skiljts från getterna o. ställningen klarat, bearbetas de senare allt intensivare. Vid något motstånd kan därvid den store domaren helt plötligt i helig vrede utropa: "Alla, som icke vilja lämna sig åt Gud, få gå ut!" En och annan modig kan därvid lämna salen, stämplad som djävulens barn. Till de kvarvarande syndarne kommanderas därpå: "Nu ska vi bedja!" varvid samtliga snurra runt och med sin baksida uppåt stirra mellan fingrarna över bänkkanten på predikanterna som gå an, som om det ej vore vanligt hyggligt lantfolk de ha framför sig utan en hop besatta av en legion onda andar.

När predikanten ibland ser salens bänkar fullsatta, kan han fyllas i sin anda av segerstolthet och meddela sina åhörare den glädjen, att han snart har tömt de gotländska kyrkorna. Skulle någon därvid visa en förvånad uppsyn utbrister han: "Ja, Ni ser det själva. Här är fullsatt och kyrkorna stå tomma". Till vår skam måste vi erkänna, att detta sista är nästan sant.

Så där har det nu pågått en vecka eller mera och lär skola fortsätta ännu ett par veckor under hot, att verksamheten skall utsträckas till besök i alla hem. Men "icke var Gud i stormen". Antagligen blir den slutliga behållningen icke så stor. Därtill äro dessa s. k. frälsta alltför väl kända i

sitt dagliga liv utom missionshuset. Någon nervsjuk yngling eller okritisk pigvorde, få vi hoppas, bli enda vinsten. Men vad skall man väl tänka om alla dessa hederliga och annars så självmyndiga bönder, som med sina familjer kväll efter kväll fylla deras bänkar och av dessa påfugna, oblyga och närvisa kolportörer och "frälsta" låta sig behandlas som dresserade djur. Det är ett dåligt vittnesbörd om deras omdömesförmåga. För några dagar sedan avled en 14-årig skolflicka från Alskog. Det var en rar flicka, stilla, blyg och oskuldsfull. Därtill sina sorgande föräldrars enda barn. Dödsfallet spred förstämning hos alla, men bland dessa "frälsta" i missionshuset noterades det hela som "en själ, som gått förlorad". Är det inte ohyggligt! Och är det inte ett bevis på ett andligt högmöd under de råaste former. Sådant kan människor, som annars vilja anses förståndiga, löpa efter. Den, som går dit för att finna andlig kost för sin själ, fylles i stället med dravel. Ty något annat än dravel kan ej sådant uppträdande betecknas med. Och dessa vilja gå omkring i husen och frälsa själar. Om de hade aningen av Hans sinne i sig, vars namn de under sina böner och tal ideligen missbruka, borde de i stället gå in i sin kammarer slå sig för sitt bröst och utbrista: "Gud misskunda dig över mig, syndare!"